

Konto, afsat til Nybygninger, vil koste 4 800 000 Kr.; med det før omtalte Beløb i alt 7 560 000 Kr. til denne Grænse- og Politivagt. Det er, hvad vi efter vor Mening har Pligt til overfor Folkenes Forbund, og det er, hvad Danmark økonomisk kan magte. Derfor tror jeg, at Socialdemokratiets Standpunkt i det militære Spørgsmaal forstaas i større og større Kredse, ogsaa i Kredse, der staar udenfor Socialdemokratiet. Det forstaas, at vi ingen Opgaver har der, hvor Vaabnene skal spille med ind, men at vi er et lille Folk, der paa mange Omraader kan gøre sig gældende ude i den store Verden, naar vi anvender de Midler, som gennem Befolkningens Skatter kommer til den danske Statskasse, i økonomiske og kulturelle Øjemed i Stedet for til et Forsvarsvæsen, der i sidste Instans kun kan bringe Ulykker over vort lille Land.

Piper: Saa langt tilbage, som vi er i Stand til at mindes, har Behandlingen af Forsvarsspørgsmaalet altid fremkaldt Bevægelse og Strid indenfor det danske Folk. Det er sørgeligt, at denne for Landet saa vigtige Sag stedse skal bruges til Kastebold mellem de politiske Partier.

Jeg vil begynde med at slaa fast, at af de store politiske Partier her i Landet har de tre indtaget det Standpunkt, at der skal være et Forsvarsvæsen. Lad være, at det Forslag om Forsvarsvæsenet, der er fremsendt fra det radikale Venstres Side, er daarligt; jeg vil dog slaa fast, at dette Parti har ikke turdet stille sig paa Afrustningens Standpunkt. Kun Socialdemokraterne har gjort dette. De har stillet et Forslag om Afrustning, men jeg tillader mig at tro, at de gør det i den sikre Forvisning, at Forslaget ikke kan blive vedtaget; hvis de stod med Ansvar, antager jeg, at deres Stilling var anderledes, og jeg finder en Bekræftelse paa denne Antagelse ved at se tilbage paa den Stilling, dette Parti indtog under den Verdenskrig, vi har oplevet.

Der var meget, der kunde tale for, at den Omordning af vort Forsvarsvæsen, som nu skal finde Sted, blev udskudt i Tid. Man har peget paa, at alting ikke er kommet i Leje endnu; derfor kunde det være formaalstjenligt at udskyde Omordningen. Det er meget rigtigt, men hvornaar kan man sige, at alt er kommet i Leje? Efter disse oprivende Verdensbegivenheder er det jo muligt, at der vil hengaa baade Vinter og Vaar mange Gange, før det sker. Det, der taler for, at Spørgsmaalet løses

nu, er for det første det almindelige Krav, der gør sig gældende mellem Landene, om, at der skal ske Nedsættelser paa de militære Budgetter. Endvidere er der det økonomiske Tryk, som hviler over vort eget Folk — beklageligvis, efter de gunstige Aar, som Danmark har haft under Krigen, men som blev udnyttet saa slet. Og endelig er Forsvarskommissionen jo færdig med sit Arbejde.

De, der ønsker saa lidt Forsvarsvæsen som muligt, higer efter at fremkalde en Løsning nu, fordi de tror, at det gunstige Moment er inde. Den Træthed, der er til Stede i alle Lande, har ogsaa givet sig et vist Udslag her i Landet, og denne Slaphed kunde man have Lyst til at udnytte fra den Side — i alt Fald gaar Spekulationerne i den Retning. I Forbindelse hermed har det ganske sikkert været et Ønske fra visse Sider nu som tidligere at bruge Forsvarsspørgsmaalet som Brækstang i politisk Retning. Det er nu mislykkedes, og de Herrer maa se sig om efter et andet Halmstraa, de kan gribe efter for at holde deres drivende Skude oppe. Men ogsaa vi, som ønsker, at der skal være et Forsvarsvæsen, der er tilstrækkelig udviklet og tilstrækkelig kraftigt i Forhold til Landets Stilling, ogsaa vi finder, at den nuværende Situation er uholdbar. Vi har jo ikke mere Forsvarsordningen af 1909, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) syntes at være saa bedrøvet over nu skulde ændres. Forsvarsordningen af 1909 støttede sig i alt Fald indtil 1922 til Københavns Befæstning, og denne er jo nu, ogsaa ved det ærede Medlems Bistand, nedlagt. Med de Erfaringer, man har indhøstet under Verdenskrigen, er det kommet til at staa klart, i hvor høj Grad vi her lider af Mangel paa tidssvarende Vaaben, Mangel paa Artilleri, Mangel paa Maskingeværer; og den Usikkerhed, som er kommet til Stede i Hæren, takket være den forrige Forsvarsministers Hæradministration, har bevirket, at der er opstaaet det, man kalder Flugten fra Hæren. Ingen af Hærens Befalingsmænd ved, om de er købt eller solgt, eller hvad det næste Aar vil bringe, saa længe alt staar i Spørgsmaalets Tegn. Det er derfor intet Under, at en Mængde af de Mænd, der var Energi i, søgte til andre Stillinger fremfor at gaa og vente paa det Øjeblik, da Staten siger til dem: Nu har vi ikke Brug for jer mere. Disse Kendsgerninger kan ikke skjules, og det kan ikke nytte, at man som Strudsen vil putte Hovedet i Busken og lade, som man ingenting ser.